

ת"פ 41079/04/13 - מדינת ישראל נגד פאהד אבו הייכל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 41079-04-13 מדינת ישראל נ' אבו הייכל

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פאהד אבו הייכל

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה אוהד לוי- מתמחה

הנאשם וב"כ עו"ד אשרף חסן

הכרעת דין

בפתח הדברים אציין בהתאם להוראת סעיף 182 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו באישום הראשון ולהרשיע אותו בעבירה של הפרעה לשוטרי באישום השני.

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו באישום הראשון עבירות של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק, עבירה של ניסיון תקיפת שוטרי בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) בצירוף סעיף 25 לחוק ועבירה של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961. באישום השני יוחסה לנאשם עבירה של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק.

2. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 23.1.10 בכביש עין חמד - עין ראפה, בסמוך לשעה 11:00, ביצעו השוטרי שלומי שבתאי והמתנדב סטיוארט בן שושן (להלן: "**השוטרי שלומי**") - "**המתנדב סטיוארט**" בהתאמה) להלן שניהם יחד: "**השוטרים**") מחסום לבדיקת כלי רכב (להלן: "**המחסום**"). אל המחסום הגיע רכב מסוג פיג'ו פרטנר בצבע לבן, נושא לוחית זיהוי מספר 1241451 (להלן: "**הרכב**"). ברכב נהג הנאשם שהיה באותה העת פסול נהיגה. כאשר השוטרי שלומי ביקש מהנאשם להזדהות מסר הנאשם כי אין לו מסמך מזהה. בהמשך סירב הנאשם להתלוות

לניידת ואמר לשוטר שלומי "אני שם עליך זין" ו- "אני אגמור אותך".

לאחר מכן אחז הנאשם בהגה, ולא נענה להוראות השוטר לדומם את מנוע הרכב. הנאשם החל בנסיעה לכיוון השוטר שלומי שנאלץ לזוז למרכז הכביש על מנת שלא יפגע מרכבו של הנאשם. מיד לאחר מכן דלקו השוטרים אחרי רכבו של הנאשם והרכב זוהה בכניסה לכפרים עין ראפה ועין נקובא, בסמוך לקיוסק (להלן: "**הקיוסק**"), כאשר הנאשם מחוץ לרכב (להלן: "**מקום האירוע**"). הנאשם התקרב לעבר הניידת, בעט ברגלו בחלקה הקדמי של הניידת והתקרב לעבר השוטר שלומי כאשר ידו קפוצה בתנועת אגרוף תוך שהוא אומר לשוטר שלומי "**אני אזיין אותך**". בשלב זה התאספו במקום כ- 30 אנשים סביב השוטרים ומנעו מהם להתקרב אל הנאשם.

במעשיו אלה הואשם הנאשם כי נהג בזמן פסילה, הפריעה לשוטרים לבצע את תפקידם, ניסה לתקוף שוטר ואיים על שוטר בפגיעה שלא כדין בגופו בכוונה להפחידו או להקניטו.

3. האישום השני אירע יום לאחר האירוע דלעיל. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 24.1.10, הגיעו השוטרים איתי אופיר, שי לוי, איציק גרייב ויוסי שמואל לכניסה לכפר עין ראפה, בסמוך לקיוסק, על מנת לעצור את הנאשם. כאשר השוטר איתי אופיר (להלן: "**השוטר איתי**") ניגש אל הנאשם, אמר לו הנאשם "**אין לי כוח לשטויות שלכם, אני הולך מפה**" ופנה לעזוב את המקום. השוטר איתי אחז בידיו של הנאשם, הנאשם השתולל וניסה להשתחרר מאחיזתו של השוטר איתי והפיל עצמו ארצה. השוטר איתי יחד עם השוטר ישי לוי (להלן: "**השוטר ישי**") הכניסו את הנאשם לניידת. במקביל התאספו במקום אנשים רבים אשר צעקו וקיללו את השוטרים וזרקו אבנים ומקלות לעבר השוטרים. אדם אחר אשר זהותו אינה ידועה למאשימה, רץ לכיוון השוטר איתי כאשר הוא מחזיק בידו אלה. הנאשם שהיה בתוך הניידת יצא בכוח מהניידת וניסה לברוח. במעשיו אלה הואשם הנאשם כי הפריעה לשוטרים מלמלא תפקידם כדין.

תשובת הנאשם לאישום

4. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום ומסר את גרסתו לאירוע. אשר לאישום הראשון טען הנאשם כי אין לו כל קשר לאירוע שכן הוא לא היה במקום. אשר לאישום השני טען הנאשם כי כאשר הגיעו השוטרים לעוצרו, לא הוסברה לו עילת המעצר והוא נאזק באופן מידי. עוד הוסיף הנאשם וטען כי אכן בלהט האירוע היו צעקות במקום, הוא לא ניסה לברוח מהשוטרים ומכל מקום מדובר במעצר לא חוקי.

ראיות הצדדים

5. להוכחת האישום הראשון העידה המאשימה את השוטר שלומי והמתנדב סטיוארט כמו כן העיד השוטר ג'אמל דאהר שהוזעק למקום האירוע (להלן: "**השוטר ג'אמל**"). להוכחת האישום השני העידו השוטר איתי והשוטר ישי.

בנוסף העידו החוקרים מתי אמסלם ושלום עדיאל (להלן: "**החוקרת מתי**" ו- "**החוקר עדיאל**") שגבו את הודעותיו של הנאשם.

עוד הוגשו בהסכמה המסמכים כדלהלן; הודעות הנאשם במשטרה שסומנו **ת/1 - ת/4**, דיסק המתעד את חקירת הנאשם שסומן **ת/4א**, פסק דין של בית משפט לתעבורה בירושלים המעיד על כך שהנאשם היה פסול מלנהוג במועד הרלוונטי לכתב האישום שסומן **ת/5**, פלט שיחות של מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם בתאריכים 23-24.1.10 שסומן **ת/6**, תמונת הנאשם שסומנה **ת/7**, סרטוט בכתב ידו של המתנדב סטיוארט שסומן **ת/8**, צו מעצר שסומן **ת/9**, מזכרים שערך החוקר עדיאל שסומנו **ת-10-ת/11**.

6. הנאשם העיד להגנתו.

גדר המחלוקת וטיעוני הצדדים

7. אין מחלוקת בין הצדדים כי האירוע המתואר באישום הראשון אכן אירע, הנושא הטעון הכרעה נסב אך ורק על זהותו של האדם שביצע מעשים אלה; בעוד המאשימה טוענת כי הצליחה להוכיח שהנאשם הוא האיש שביצע את המעשים בהתבסס על עדיה ועל האיכון הסלולרי של הנאשם המעיד כי הוא היה במקום האירוע, טוענת ההגנה, בהתאם לטענת האליבי שהשמיע הנאשם מאז חקירתו הראשונה, כי הנאשם לא היה במקום האירוע וממילא לא ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. עוד טען בא כוח הנאשם כי רשויות החקירה כשלו בחקירת תיק זה וזאת נוכח שורה של מחדלי חקירה שהובילו בין היתר להליך זיהוי פגום ולהעדר בדיקת האליבי של הנאשם. לדידו הצטברותם של מחדלים אלה מחייבים את זיכויו של הנאשם.

8. אשר לאישום השני, המאשימה מבקשת להרשיע את הנאשם בעבירה של הפרעה לשוט. לדידה השוטרים הציגו לנאשם צו מעצר חוקי, ובהסתמך על דברי השוטרים איתי וישי הנאשם הפריע להם למלא אחר הצו. בעוד שלטענת ההגנה צו המעצר כלל לא הוצג לנאשם ומשכך מעצרו של הנאשם לא היה חוקי.

דין והכרעה

אישום ראשון

9. מעדויות השוטרים שלומי והמתנדב סטיוארט עולה כי זהות האדם אותו עיכבו במחסום לא התבררה לפניהם.

10. מעדות המתנדב סטיוארט עולה כי הוא היה עד לאירוע שהתרחש במחסום שכן נכח במקום האירוע, אולם לא היה לו קשר ישיר עם האדם שעוכב שכן הוא נשאר ברכב ובדק את פרטיו במסוף המשטרה (ר' עמ' 9 ש' 17 וש' 20). בחקירתו הנגדית נזהר המתנדב סטיוארט בדבריו וציין כי היה או בסמוך לניידת או בתוכה (ר' עמ' 10 ש' 23). המתנדב סטיוארט סיפר כי לאחר שהגיעו למקום האירוע אותו אדם ירד מהרכב והתקרב לכיוון הניידת בצורה מאיימת (ר' עמ' 9 ש' 25). לדבריו הוא זיהה את הנאשם באמצעות תמונה שהוצגה לו ת/7 לאחר האירוע כאשר הגיע למסור עדות בתחנת הראל (ר' עמ' 10 ש' 5) המתנדב אישר כי לא נערך לו מסדר זיהוי, אלא הוצגה לו תמונה והוא נשאל האם האדם המופיע בתמונה ת/7 הוא האדם שהיה מעורב בעיכובו (ר' עמ' 13 ש' 7-10).

11. השוטר שלומי בראשית דבריו סיפר כי האדם אותו עיכב במחסום סרב להזדהות, אולם קשר עצמו לקיוסק: "רכב הראשון שהגיע מסוג סיטרואן לבנה מסחרית, הנהג עצר, ניגשתי אליו, ביקשתי ממנו רישיון נהיגה הוא אמר שאין לו רישיון נהיגה וביקשתי ממנו להציג לנו תעודה מזהה כלשהי, הוא סירב, הוא אמר שאני נמצא בחצר האחורית שלו ואם אני רוצה פרטים שלו שאגיע לקיוסק. אמרתי לו שהוא מחויב לתת את הפרטים שלו..." (ר' עמ' 15 ש' 9-12 ההדגשות שלי ח'מ'ל').

12. בהמשך הסביר השוטר שלומי כי על אף בדיקה במסוף המשטרה לא ניתן היה לזהות את האדם שנהג ברכב: "בשלב הזה אני לא יודע מי זה כי הוא לא הזדהה, עקב כך שהמשיך בסירובו להזדהות, ביקשתי מהמתנדב שהיה איתי לנסות לזהות אותו דרך מספר הרכב. לפי המסוף יצא שהרכב שייך ליהודי, ומי שהיה הנהג היה ממוצא ערבי..." (ר' עמ' 15 ש' 14-16).

13. מהדברים עולה כי זהות האדם שעוכב במחסום לא התבררה על ידי השוטרים והם החלו דולקים אחריו עד אשר הגיעו למקום האירוע. השוטר שלומי והמתנדב סטיוארט לא העידו באופן זהה ביחס למיקומו של החשוד עם הגיעם למקום. בעוד המתנדב סטיוארט העיד כי ראה את החשוד מחנה את הרכב ויוצא מהרכב לכיוון הניידת (ר' עמ' 9 ש' 24-25) עדות שתואמת את דבריו לכך שנשמר קשר עין רציף בינם לבין הרכב במשך הנסיעה ועד הגעתם למקום האירוע (שם ש' 24 ועמ' 12 ש' 4-6), השוטר שלומי העיד כי כאשר הגיעו למקום האירוע הרכב כבר חנה ברחבת עפר גדולה והחשוד היה מחוץ לרכב (ר' עמ' 15 ש' 23-24) ולא זכר אם שמר לאורך כל הדרך על קשר עין עם הרכב (ר' עמ' 18 ש' 22).

14. מהעדויות עולה כי גם כאשר הגיעו השוטרים למקום האירוע הם לא הצליחו להגיע אל החשוד ולעצרו שכן במקום התקהלו אנשים רבים (ר' עדות השוטר שלומי עמ' 16 ש' 9-10). לדברי השוטר שלומי והמתנדב סטיוארט הם הזעיקו למקום תגבורת ולמקום הגיע השוטר ג'מאל (ר' עמ' 10 ש' 1 ועמ' 15 ש' 29-30 ועמ' 16 ש' 4).

15. בהמשך עדותו הסביר השוטר שלומי כיצד כאשר הגיע השוטר ג'מאל הם הגיעו יחד למסקנה שזהותו של אותו אדם שעוכב היא של הנאשם: "...ג'מאל שאל אותי מי זה, אמרתי לו שהוא אמר לי שהוא בעל הקיוסק, הוא עשה בירורים בשטח וג'מאל אמר בו נלך לעצור אותו...בשלב מסוים הבנו שאין לנו אפשרות להגיע אליו, הינו 7-8 שוטרים מול 150 איש. עשינו הערכת מצב ועזבנו את המקום. לאחר מכן הבנאדם זוהה כאבו הייכל, לא זוכר את שמו הפרטי, זה רשום בעדות שלי" לאחר שזיכרוננו של השוטר שלומי רוענן הוא מסר: "פאדא אבו הייכל ת"ז 035713684. גם מסרתי תיעוד של החשוד שהוא בן 30 בערך, מבנה גוף חסון, מוצק נראה במשקל של יותר מ- 100 ק"ג, שחום, שיער קצר. לבש מכנס כהה וחולצה לבנה" (ר' עמ' 16 ש' 5-13).

בהמשך חזר השוטר שלומי על כך שזהות הנאשם התבררה על סמך הפרטים שהוא מסר לשוטר ג'מאל:

"ש. איך זיהית אותו?"

ת. הפרטים מהשוטר ג'אמל שהגיע לשטח ושאל אותי מי זה החשוד, אמרתי לג'אמל שיש לו קיוסק בכניסה לכפר ושאני אבוא אליו לשם, וגם נתתי לו תיאור שלו, ואז ג'אמל עשה את הבירורים שלו מי זה הבחור של הקיוסק" (שם ש' 14-17). השוטר שלומי ציין כי היה קל לזהות את הנאשם שכן הוא היה בלי חולצה (ר' עמ' 16 ש' 1-2).

16. השוטר ג'אמל מסר כי השוטר שלומי הצביע על האדם החשוד שהיה בלי חולצה (ר' עמ' 21 ש' 31) והוסיף כי ראה אותו מהצד הולך עם ראש מורכן כלפי מטה והצליח לזהות אותו: **"לא עמדתי צמוד אליו אלא באחוריי ראיתי אותו מרחוק אתה יכול לזהות אותו לא עמדתי צמוד אליו ראיתי בן אדם הולך וזיהיתי אותו בוודאות. לא זוכר איזה מרחק הייתי ממנו"** (ר' עמ' 22 ש' 26-27).

17. אלא שבדברי השוטרים בעניין זה נמצאו סתירות. בעוד שהשוטר שלומי העיד כי הוא הצביע על החשוד בפניו של השוטר ג'אמל והעיד כי החשוד היה במקום כאשר השוטר ג'אמל הגיע: **"כשג'אמל הגיע הבחור היה שם. אמרתי לו זה הבחור שעם החולצה על ראשו. רצינו ללכת לעצור אותו"** (ר' עמ' 16 ש' 20-21), המתנדב סטיוארט העיד כי השוטר ג'אמל הגיע למקום רק לאחר שהחשוד ברח: **"...בינתיים הגיעו עוד אנשים שלקחו את הנאשם והעלימו אותו, אנחנו נשארו במרכז הכיכר, בינתיים הגיעה עוד ניידת עם ג'אמל, ג'אמל התחיל להתווכח עם האנשים, היו צעקות, תוך כדי זה הגיעה ניידת של מג"ב ואז הרוחות נרגעו והאירוע הסתיים"** (ר' עמ' 9 ש' 28-10 ש' 2). גם כאשר נשאל בחקירתו הנגדית באיזה שלב הגיע השוטר ג'אמל השיב המתנדב: **"...אני חושב אחרי שהחשוד נעלם. אני חושב שאחרי הפעמיים ששלומי התיז אמרתי שהחשוד נכנס לקהל ונעלם ואני חושב שזה הרגע שג'אמל הגיע. אני חושב"** (ר' עמ' 12 ש' 18-19).

18. נוסף לכך, כפי שהעיד השוטר שלומי ודבריו הובאו לעיל אני למדה כי השוטר ג'אמל הסיק את זהות החשוד דווקא מפרטים טכניים שנמסרו לו על ידי השוטר שלומי ולא מכך שראה וזיהה אותו במקום, שכן מדברי העד שלומי עולה כי הוא מסר פרטים אודות הקיוסק ומראהו של הנאשם וכך למעשה השוטר ג'אמל **"עשה את הבירורים שלו"** והגיע לזהות הנאשם (ר' עמ' 16 ש' 6 וש' 16), מה גם שבפועל השוטרים לא הצליחו לעצור את החשוד. תוצאה זו מתיישבת עם העובדה שהתגבורת לא הגיעה מיד אלא רק לאחר שבמקום נוצרה התקהלות גדולה של כ- 100-150 אנשים (ר' עדות שלומי ביחס לגודל ההתקהלות עמ' 16 ש' 5).

19. זאת ועוד, בדברי השוטרים נמצאו בקיעים נוספים. חרף דברי השוטרים ג'אמל ושלומי שסיפרו כי החשוד היה ללא חולצה ומשכך היה ניתן להבחין בו בנקל, המתנדב סטיוארט לא זכר פרט חשוב זה (ר' עמ' 12 ש' 26-27). כך גם בשונה מעדותו הנחרצת של השוטר שלומי ביחס לכך שהיה ניתן להבחין כי על חולצתו של החשוד היו כתמים המעידים כי הוא רוסס קודם לכן במחסום בגז פלפל (ר' עמ' 19 ש' 11-12), המתנדב סטיוארט לא זכר שהשוטר שלומי עשה שימוש בגז פלפל במחסום או שראה סימן כלשהו על חולצתו של החשוד ואף ציין כי לו היה מבחין בכך מן הסתם היה מציין זאת בדוחות שמילא (ר' עמ' 12 ש' 28-13 ש' 2). גם בתיאורו של החשוד לא היתה אחידות שכן השוטר שלומי ציין כי החשוד עם שיער קצר ואילו המתנדב תיאר את החשוד כאדם עם קרחת (ר' עמ' 21 ש' 3-4). עוד סתירה מצאתי בסוג הרכב בו נסע החשוד שכן בעוד שהשוטר שלומי רשם כי החשוד נהג ברכב מסוג סיטרואן השוטר ג'מאל ציין רכב מסוג פג'ו ובפיו לא היתה תשובה מדוע יש שוני בין העדויות, אולם הוא טען כי

מי שעצר את הרכב היה השוטר שלומי ומשכך הוא זה שזיהה את הרכב טוב ממנו (ר' עמ' 23 ש' 15-17).

20. לא זו אף זו, מעדותו של שלומי עולה כי השם אותו מסר השוטר ג'אמל לשוטר שלומי היה סאאעב (ר' עמ' 21 ש' 12-17) וכך צוטט לפרוטוקול מהודעתו של השוטר שלומי: **"נרשם שאני רוצה לציין שהשוטר ג'אמל הוא זה שזיהה את החשוד, אמר לי שהוא מכיר אותו שהוא עובד בכניסה לכפר בקיוסק ושמו סאאעב אבו הייכל. בהודעה הוספתי שכתבתי בטעות שקוראים לו סאאעב ולכן צייני זאת"** (שם ש' 22-24). ללמדך כי לאחר בדיקה ראשונית של הפרטים שנמסרו לשוטר ג'אמל, הוא סבר כי החשוד הוא סאאעב אבו הייכל, כנראה אדם אחר ממשפחתו של הנאשם, ולא הנאשם שעומד היום לפניי ודי בכך כדי ליצור ספק ביחס לזהותו של החשוד.

21. ככלל, לעדות זיהוי, משקל ראייתי נכבד, ובלבד שאין טעמים להטלת ספק בנכונות הזיהוי ובמידת הדיוק של העדים המזהים. בית המשפט העליון עמד לא פעם על הנתונים המשמשים לצורך גיבוש הערכת המשקל של הזיהוי. בית המשפט יבחן, בין היתר, את התנאים והנסיבות שהתקיימו בעת ביצוע העבירה, שיכולים להשפיע על אמינותו של הזיהוי; את משך החשיפה של פני מבצע העבירה לפני העד; המרחק שממנו צפה העד במבצע העבירה; את התאורה שהיתה קיימת בזמן ביצוע העבירה, ואת הזמן שעבר בין האירוע לזיהוי. (ראו דברי כב' השופטת ע' ארבל בע"פ 10360/03 **שדיד נ' מדינת ישראל** (מיום 2.3.06) [פיסקה 11]).

22. כאשר מדובר בזיהוי ספונטאני שאינו מתבצע כחלק מפעולת איתור משטרתית (מסדר זיהוי), נדרשת זהירות רבה יותר בהערכת משקל הזיהוי, ועל בית המשפט ליתן דעתו לנסיבות בלתי מבוקרות שבהן נערך הזיהוי, **"שמא היה בהן כדי לגרור את העד לזיהוי, מתוך שהוא מושפע מנסיבות אלה ומתרגמן למסקנה בלתי מודעת בדבר זהותו של הנאשם"** [ראו ע"פ 611/85 חחיאשוילי נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(1) 337, 343 שצוטט בע"פ 2331/08 **קסטרו נ' מדינת ישראל**, [מיום 20.4.0].

23. מעדויות השוטר שלומי והמתנדב סטיוארט עולה כי לא נערך להם מסדר זיהוי (ר' עמ' 13 ש' 9-8 ועמ' 21 ש' 7-9). המתנדב סטיוארט אישר כי כאשר הגיע למסור עדות הוצגה לו התמונה **נ/7** והוא נשאל אם האדם בתמונה הוא הנאשם (ר' עמ' 10 ש' 11-5 ועמ' 13 ש' 10-11). כשהשוטר שלומי התבקש לספר כיצד זיהה את הנאשם הוא מסר כי עשה כן לאחר שהנאשם נעצר בתחנת המשטרה: **"זיהיתי אותו אחרי שהוא נעצר והגיע לחקירות, זיהיתי אותו באופן וודאי . שאלו אותי אם זה הוא ואמרתי כן. זה היה יום אחרי האירוע"** (ר' עמ' 16 ש' 26-27). השוטר שלומי העיד כי הוא נקרא על מנת לזהות את הנאשם (ר' עמ' 17 ש' 1-2) ואישר כי לא מילא על כך מזכר. החוקר עדיאל בחקירתו העיד באופן שונה, כאשר לדבריו השוטרים היו במקום באופן ספונטני ולא נקראו לזהות: **"למיטב ידיעתי שלומי שבתאי וג'אמל הגיעו תוך כדי חקירה שלי וזיהו את הנאשם כמי שביצע את העבירות. זה היה ספונטאני, לא משהו מתוכנן"** (ר' עמ' 30 ש' 25-26) גם כאשר בא כוח הנאשם טען בפניו כי השוטר שלומי העיד אחרת מסר החוקר עדיאל כי לפי מיטב זכרונו הוא לא הזמין את השוטר אלא השוטר היה שם באקראי (שם ש' 31-32).

24. מהאמור לעיל מתקבלת תמונה של התנהלות בעייתית ביותר. לא רק שישנו מחדל משטרתית בכך שלא נערך מסדר זיהוי כדן ובפי החוקר עדיאל לא היתה כל תשובה מניחה את הדעת לכך (ר' עמ' 31 ש' 3-5), אלא שהשוטר שלומי

נקרא אל תחנת המשטרה, בעוד הנאשם יושב בחדר החקירות כחשוד והתבקש לזהותו כמבצע העבירות. גם הזיהוי של המתנדב סטיוארט נעשה בדומה שעה שעל פי עדותו הוצגה לו תמונה בודדת של הנאשם וכל שהיה עליו לעשות זה לאשר כי מדובר באותו אדם שביצע את העבירות. נראה כי מצב דברים זה יכול להביא לחשש כי הזיהוי הושפע מנסיבות חיצוניות והוביל לטעות בזיהוי.

25. לאמור לעיל אוסיף, כי משקל הראיות בעניין הזיהוי נחלש עוד יותר נוכח אי ביצוען של פעולות חקירה אשר היו יכולות להיות משמעותיות ביותר להגנת הנאשם כפי שיפורט להלן.

26. הנאשם מסר גרסתו למן הרגע הראשון, גרסה בה דבק לאורך כל הדרך, היינו, בארבע חקירות משטרה, בתשובתו לאישום ובעדותו בבית המשפט. לדבריו הוא לא נכח במקום ומדובר בטעות בזיהוי. הנאשם מסר כבר בהודעתו הראשונה כי היה בתל אביב לצורך עבודתו לאחר שנקרא לשם על ידי מעסיקו, הוא מסר כתובת מדויקת ואת מעשיו שם (ר' ת/1 ש' 2 וש' 12-15). בהמשך לאחר שסיים את עבודתו בת"א, טען נאשם כי בילה עם אישה, אולם הסביר לחוקריו כי הוא אינו מעוניין למסור את זהותה של האישה, שכן מדובר באישה יהודייה, נשואה ואם לילדים והוא לא רוצה להרוס את חייה (ר' ת/2 ש' 6 ות/3 ש' 15-17). כך גם מסר הנאשם לחוקריו כי הוא אינו מעוניין לחשוף את שמות הדיירים בתל אביב להם טיפל בבעיות אינסטלציה ומסר כי זה יהרוס את שמו: **"זה יהרוס לי את החיים את העסק שלי זה שכנזים (כך במקור ח'מ'ל') עדינים או ככה או ככה אין להם הרבה גאוות אני רוצה העתק של זה לעו"ד שלי. זה שאתם לא מאמינים לי אני צריך להוציא את השערות שלי שיאמינו לי. אני רוצה מכונת אמת"** (ר' ת/3 גיליון 2 ש' 9-13) אולם את שמו ואת מספר הטלפון של הקבלן עברו ביצע את העבודות בתל אביב מסר הנאשם לחוקרת בהודעתו השלישית (ר' ת/3 ש' 45-46).

27. החוקרת מתי לא זכרה אם ניסתה לשוחח עם הקבלן וציינה כי אם לא מופיע בתיק החקירה מזכר בעניין כנראה שלא עשתה כן. בפיה לא היתה תשובה מספקת מדוע לא בדקה את טענת האליבי של הנאשם וכל שמסרה היה כי יתכן וחוקר נוסף טיפל בתיק. אולם כאשר שנשאלה אם העבירה לחוקר אחר את מספר הטלפון של מעסיקו של הנאשם מסרה: **"אם אין משהו בתיק אז אין"** (ר' עמ' 29 ש' 20-27).

28. גם מעדותו של החוקר עדיאל עולה כי לא נעשה דבר כדי לבדוק את גרסת הנאשם. כאשר החוקר נשאל האם ביצע לבקשת הנאשם עימות בין הנאשם לבין השוטרים הוא לא זכר ומסר כי יתכן וביקש כי פעולה כזו תעשה אך אינו יודע עם נעשתה בפועל (ר' עמ' 31 ש' 6-13). עדויות החוקרים לקו בחסר, הם לא זכרו את פרטי החקירה ולא היו להם תשובות מספקות מדוע לא נערכו פעולות חקירה.

29. יתרה מזו, מעיון בפלטי השיחות ת/6 עולה כי ביום האירוע, 23.1.10 בשעה 10:19 נכנסה אל הנאשם שיחה מהמספר הטלפון של הקבלן כפי שמסר הנאשם לחוקרת (ר' ת/6) כמו כן ניתן היה לראות כי אל הנאשם נכנסה שיחה ממנוי בעל שם של אישה ממוצא יהודי, דבר אשר תומך בגרסתו של הנאשם.

30. לא נעלם מעיני כי איכון מספר הטלפון שהיה ברשות הנאשם העלה כי הנאשם היה במקום האירוע וכי הנאשם

מסר בחקירתו הראשונה כי בראשיתו מכשיר טלפון אחד אותו הוא נושא עמו כל הזמן (ר' ת/1 ש' 17-19). אלא שכבר בחקירתו הרביעית עוד טרם נמסר לו כי הוא אכן במקום, מסר הנאשם כי יש לו שישה מספרי טלפון וכי הטלפון היה בקיוסק (ר' ת/4 ש' 8-10) בבית המשפט הסביר הנאשם כי יש לו את אותו מספר טלפון על שני מכשירים כאשר אחד נמצא בקיוסק (ר' עמ' 34 ש' 16-21).

31. **"במקרים בהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שיתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו" (ר' ע"פ 173/88 מרדכי אסרף נ' מדינת ישראל, פ"ד מד (1) 785, 792; ע"פ 5781/01 טארק אעמר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (3) 681, 688; ע"פ 5152/04 שוריק אגרונוב נ' מדינת ישראל). על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 נאיל חטיב נ' מדינת ישראל). העדרה של ראיה, שמקורו בחקירת המשטרה, ייזקף לחובת התביעה בעת שיישקל מכלול ראיותיה, ומאידך גיסא, הוא יכול לסייע לנאשם כשבית המשפט ישקול האם טענותיו מקימות ספק סביר (ע"פ 4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל (לא פורסם); רע"פ 8713/04 רצהבי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם); ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל (טרם פורסם)". (ראו ע"פ 5386/05 בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל (מיום 18.5.06))**

32. במקרה הנדון אני סבורה שנוכח הבקיעים שהתגלו בעדויות השוטרים, בהצטרף לפגמים החמורים באשר לאופן זיהוי הנאשם, יחד עם מחדלי החקירה של היעדר בדיקת אליבי ואי עריכת עימות לבקשת הנאשם, מול גרסתו העקבית והנחרצת של הנאשם למן הרגע הראשון, שנתמכת בפלטי השיחות, יש בהם כדי לעורר ספק בראיות התביעה.

אישום שני

33. השאלה שבמחלוקת בבסיס אישום זה היא האם צו המעצר הוצג לנאשם וכפועל יוצא היה עליו להתלוות אל השוטרים, גם אם לטענתו לא היתה כל סיבה למעצרו, או שמא כגרסתו, צו המעצר כלל לא הוצג לו על ידי השוטרים וכי הם התנפלו עליו ועצרו אותו באופן לא חוקי ומשכך התנגדותו היתה לגיטימית כתגובה למעצר לא חוקי.

34. השוטרים ישי ואיתי הם אלה שהגיעו לעצור את הנאשם. לא מדובר בשוטרים שהיו שותפים לחלקו הראשון של האירוע או שיש להם היכרות מוקדמת עם הנאשם. העדים העידו באופן בהיר ואמין. השוטר איתי סיפר כי נאמר לנאשם כי יש נגדו צו מעצר: **"היה צו מעצר לבחור בעין נקובה הגענו לכפר בצומת של עין רפא הבחנו בחשוד ועוד מספר אנשים ביקשנו מהם להזדהות אני אומר בגדול מה שאני זוכר, זיהינו אותו בעל פה נדמה לי, לפי פרטי ת"ז שמסר לנו, נאמר שיש צו מעצר נגדו אמר שיכנס לניידת והוא לא הסכים להתלוות אלינו"** (ר' עמ' 23 ש' 30-32).

35. בהמשך סיפר השוטר איתי במפורש כי צו המעצר הוצג לנאשם וכי הוא לא הסכים להתלוות אל השוטרים (ר' עמ' 24 ש' 8) ובחקירתו הנגדית אף ציין כי לא מבצעים צו מעצר מבלי להציג את הצו (ר' עמ' 25 ש' 20-21). מדברי השוטר איתי עולה כי למעשה הקושי לעצור את הנאשם נבע מהתנגדותו להתלוות אליהם: **"הצגנו לו את צו המעצר הוא לא הסכים להתלוות אלינו אמרנו לו שנצטרך להשתמש בכח לא זוכר מה שהוא אמר, אמרנו שאם לא יסכים נשתמש בכח הוא לא הסכים ונאלצנו להשתמש בכח הוא לא נתן לנו לכבול את ידיו התנגד וניסה להשתחרר מהאחיזה שלנו ותוך כדי מאבק קיפלנו את ידיו לאחר שזמנו לו אזיקי ידיים מאחור ואז הוא נפל על הרצפה נשכב על הרצפה וניסינו להרים אותו לכיוון הרכב זה היה קשה כי המשקל שלו כבד אך בסופו של דבר הצלנו (צ"ל: "הצלחנו" ח'מ'ל")...**" (שם ש' 8-12).

36. השוטר איתי חזר גם בחקירתו הנגדית והסביר כי עשה את עבודתו על פי דין וכי ככלל המטרה היא לעצור חשוד ללא שימוש בכוח: **"אנו עובדים על פי חוק ולא היה דבר כזה שלא נציג את צו המעצר ולא נודיע לעמור על כך שהוא עצור. אנו עושים את הכל בצורה שאם אפשר להכניס את החשוד לרכב ללא שימוש בכח כך נעשה"** (שם ש' 29-30).

37. השוטר שי העיד בדומה: **"מה שאני זוכר הגענו לבצע מעצר בצומת הכפרים עין נקובה ועין רפא, על פי צו מעצר, הגענו לנשוא הצו הוא היה בבוטקה קיוסק בכניסה, הזדהינו בפניו והוא התנגד למעצר תקף את השוטרים, נעצר עם אזיקים תוך שימוש בכח, הוכנס לניידת, אני זוכר ששמרתי עליו בתוך הניידת נוצרה המולה של הכפרים שהגיעו אלינו, הוא ניסה לנצל את ההמולה ולברוח מהמקום, אני והשוטר איתי הצלחנו להכניס אותו לניידת, איכשהו סיימנו את האירוע במנוסה משם שלא יתפתח משהו יותר חמור"** (ר' עמ' 26 ש' 21-26).

38. לא נתתי אמון בגרסת הנאשם לפיה הצו לא הוצג לו וכי השוטרים התנפלו עליו מאחר שלא הסכים לשתף פעולה עימם. השוטרים הצטיידו מראש בצו של בית משפט טרם מעצרו של הנאשם, כך שלא היתה להם כל סיבה שלא להציג צו זה. אשר לגרסת הנאשם לפיה השוטרים התנפלו עליו מאחר שסרב לשתף פעולה, הנאשם העלה גרסה זו בפעם הראשונה בעדותו בבית המשפט, הוא לא טען לה בתשובתו לאישום או בעת חקירותיו והשוטרים כלל לא עומתו עם גרסה זו.

39. לאחר ששמעתי את השוטרים ונתתי אמון מלא בדבריהם, לא נותר בליבי ספק כי צו המעצר **9/ת** הוצג לנאשם וכי השוטרים הזדהו בפניו. בהחלט יתכן כי על אף שהוצג לנאשם צו מעצר חוקי, מאחר שהוא לא ידע על שום מה יש נגדו צו מעצר, בחר להתנגד ולהפריע לשוטרים מלבצע את הצו כדין והשתולל ומשכך יש להרשיעו בעבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

40. כאמור ברישא להכרעת הדין החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו באישום הראשון ולהרשיעו בעבירה המיוחסת לו באישום השני.

ניתנה היום, כ"א אדר תשע"ה , 12 מרץ 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם